

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Jo.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Jørgen Jensen (DKP) til miljøministeren:

»Overvejer ministeren en ændring af miljøloven eller en skærpelse af kontrollen med amters og kommuners miljøpolitik, således at skandaler som Århus amts godkendelse af Silkeborg Papirfabriks begrænsede rensning af spildevand, Vestsjællands amts godkendelse af PVC-fabrikken og forureningen af Køge Bugt-området fremover forhindres?«

(Spm. nr. 215).

Skriftlig begrundelse.

Under henvisning til beskæftigelsesproblemer og lokale økonomiske interesser har en række kommuner og amter godkendt nedskårne krav til rensningsanlæg og godkendt udenlandske koncerners opførelse af virksomheder, der af hensyn til forureningen er afvist i andre lande.

Spørgsmålet er derfor, om miljøloven giver den nødvendige mulighed for kontrol og indgriben over for de virksomheder, der bringer miljø og sikkerhed i fare.

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Her. Jørgen Jensen nævner i sit spørgsmål 2 konkrete sager: dels Århus amtsråds godkendelse af Silkeborg Papirfabrik, dels Vestsjællands amtsråds godkendelse af PVC-fabrikken i Skælskør. Jeg har tidligere besvaret et spørgsmål fra hr. Jørgen Jensen vedrørende Silkeborg Papirfabrik. Jeg fandt dengang, at sagen burde afgøres af de sædvanlige miljømyndigheder, og jeg henviste samtidig til, at de parter, sagen berører, havde mulighed for at påanke sagen til miljøstyrelsen.

Jeg har fået oplyst, at Århus amtsråds afgørelse nu er anket til miljøstyrelsen. Det samme er tilfældet med Vestsjællands amtsråds godkendelse af PVC-fabrikken. Begge disse sager behandles således i øjeblikket i miljøstyrelsen.

For så vidt angår forureningen af Køge Bugt-området er det oplyst over for mig, at hovedstadsrådet har iværksat yderligere undersøgelser af forureningsforholdene. Miljøstyrelsen følger disse undersøgelser som led i Øresundskommissionens arbejde. Disse sager illustrerer et af hovedprincipperne i miljøbeskyt-

telsesloven, nemlig at afgørelse i miljøsager i første instans er henlagt til de lokale miljømyndigheder, det vil sige kommunalbestyrelser, amtsråd og hovedstadsrådet. Det var en naturlig ting i forlængelse af den udvikling, der blev indledt med kommunalreformens gennemførelse, at søge forureningsbekæmpelsen placeret hos disse myndigheder, der har det økonomiske og politiske ansvar for en række tilgrænsende opgaver, ligesom også spørgsmål på forureningsområdet i videst muligt omfang skal træffes af lokale folkevalgte organer.

Miljøbeskyttelsesloven indeholder imidlertid et udbygget ankesystem, der sikrer, at lokale miljømyndigheders afgørelse i større sager kan afprøves i 2 ankeinstanser, nemlig miljøstyrelsen og miljøankenævnet. Endelig kan miljøministeren på eget initiativ tage afgørelser truffet af amter og kommuner op til nærmere undersøgelse og afgørelse.

Jeg mener på denne baggrund ikke, at der er anledning til at foreslå ændringer i miljøbeskyttelsesloven på dette område, som hr. Jørgen Jensen omtaler. De erfaringer, der er indhøstet i de tre år, loven har virket, har givet mig det indtryk, at lovens regelsæt og miljøopgavernes fordeling på lokale og centrale myndigheder har virket hensigtsmæssigt.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg skal takke for svaret, men når ministeren henviser til det spørgsmål, jeg har stillet tidligere, vil jeg godt tage udgangspunkt i det, for da jeg stillede spørgsmålet om Århus amts godkendelse af det nedskårne krav, som var godkendt for udledning af spildevand fra Silkeborg Papirfabrik, mente ministeren dengang, at jeg var for tidligt ude, at der ikke var truffet nogen beslutning. Men senere har jeg fået oplyst, at der var truffet en beslutning dengang, og man har da også senere behandlet den pågældende sag og har afvist at ændre den afgørelse, man én gang havde truffet. Det var baggrunden for, at jeg stillede spørgsmålet om, hvorvidt det var loven, der var noget galt med, eller om det var ministeriets mulighed for at kontrollere og følge med i, hvad der skete ude i kommuner og amter. Det er rigtigt, at loven ikke har virket så længe; på søndag, den 29. maj, er det 4 år siden, den blev vedtaget her i folketinget. Det er klart, at der skal en indkørringsperiode til, men som jeg også understregede sidste gang, da jeg rejste spørgsmålet vedrørende loven, synes jeg, at selv om der skal en